

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.071 van 3 februari 2000
in de zaak A. 83.376/VII-18.065.**

In zake : XXX,
wonende te BRUGGE,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Moldavische nationaliteit, op 7 april 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 juli 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 15 februari 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 31 augustus 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. VANDAMME, die verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van Moldavische nationaliteit, komt België binnen op 7 juli 1996 en verklaart zich op 8 juli 1996 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoekster gebruik van het Russisch, met behulp van een tolk.

1.2. Op 4 oktober 1995 heeft verzoekster in Duitsland te (Langenhagen) reeds een asielaanvraag ingediend die is afgewezen. Verzoekster is echter teruggekeerd naar Moldavië.

1.3. Op 8 juli 1996 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.4. Verzoekster is inmiddels gaan samenwonen met Y. H., kandidaat-vluchteling van Russische nationaliteit en ze hebben samen een dochter M. H., geboren op 7 december 1997.

1.5. Verzoekster stelt op 11 juli 1996 dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen voormelde beslissing van 8 juli 1996 van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.6. Op 11 februari 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 juli 1996 tot weigering van verblijf. De motivering van deze bestreden beslissing luidt als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 28 april 1998 en op 27 oktober 1997 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. DIRIX loco Mr. J.-M. PICARD.

Betrokkene, van Moldaafse nationaliteit, zou problemen hebben gekregen nadat haar vader in 1993 zou zijn verdwenen. In februari 1993 zou de geheime veiligheidsdienst (MGB) bij betrokkene en haar moeder zijn langsgekomen. Ze zouden een huiszoeking hebben verricht en ze zouden aan hen hebben gevraagd of ze wisten waar betrokkenes vader was. Betrokkenes ouders waren toen al vijf jaar gescheiden en betrokkene zou haar vader amper hebben gezien en wist dus niet waar haar vader was. Betrokkene zou een aantal keer ondervraagd zijn. In mei 1993 zou betrokkene bij de politie zijn moeten gaan, toen betrokkene hierna thuis kwam bleek dat haar moeder was verdwenen. Een week later zou betrokkene een telefoontje hebben ontvangen van het hospitaal dat haar moeder daar lag in de psychiatrische afdeling. Betrokkenes moeder zou daar nog twee weken hebben gelegen. Betrokkene zou daarna naar Kishinev zijn gegaan (ongeveer tijdens de maand augustus) waar ze getracht heeft zich op een school in te schrijven. Dit zou niet gelukt zijn omdat ze er geen propiska bezat. Betrokkene zou dan naar Tiraspol zijn teruggekeerd waar ze haar laatste jaar school zou hebben afgemaakt. Dat jaar zou

betrokkene zich maandelijks hebben moeten aanbieden bij de autoriteiten. Tijdens de vakantie zou betrokkene met haar moeder naar Odessa (Oekraïne) zijn gegaan, toen ze hierna terugkeerden naar Tiraspol zouden ze onmiddellijk problemen hebben gehad, ze mochten immers niet zo maar het land verlaten. De autoriteiten zouden hebben willen weten of ze hun vader hadden gezien. Betrokkene zou na een aantal uurtjes zijn vrijgelaten, maar haar moeder moest blijven. De volgende dag zou betrokkene een telefoontje hebben gehad dat haar moeder met een hersenschudding in het hospitaal lag. Betrokkene zou in september 1994 teruggekeerd zijn naar Kishinev, maar zou Kishinev hebben moeten verlaten omdat ze daar problemen kreeg omwille van het feit dat ze geen propiska bezat. Betrokkene zou in juni 1995 (negen maanden later) terug naar Tiraspol zijn gegaan waar haar problemen met de autoriteiten herbegonnen zijn. Het leek betrokkene daarom beter om het land te verlaten hetgeen ze in september 1995 deed. Ze zou naar Duitsland zijn gegaan, waar ze asiel zou hebben aangevraagd, maar ze (zou) door de Duitse asielinstanties geweigerd zijn. In december 1995 zou betrokkene teruggekeerd zijn naar Kishinev vanwaaruit ze naar Tiraspol is gegaan. Betrokkene zou daar zijn ondergedoken omdat ze vreesde dat haar problemen terug zouden beginnen. Haar moeder zou immers regelmatig benaderd zijn door MGB (voormalige KGB). Op een avond zou betrokkene zijn tegengehouden door de politie en MGB; ze zou zijn meegenomen naar een gebouw waar ze de nacht in een cel zou hebben doorgebracht. De volgende dag zouden ze betrokkene hebben ondervraagd en haar gezegd hebben dat ze voor het verlaten van Transdnjestrië een gevangenisstraf van tien jaar riskeert. Betrokkene zou hierna wel naar huis zijn mogen gaan, maar ze zou wel een document hebben moeten ondertekenen waarin stond dat ze het land niet mocht verlaten. Betrokkene zou op 7 mei 1996 zijn gevlucht naar Duitsland, waar zij tot 6 juli 1996 bij vrienden zou hebben gelogeed. Op 7 juli 1996 kwam zij in België aan, waar zij de volgende dag asiel aanvraagde. Op 7 december 1997 is betrokkene bevallen van een dochter wiens vader, Y. H. . van Russische nationaliteit is. Betrokkene zou Y. H. in België hebben leren kennen, hij zit hier eveneens in de asielprocedure.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er tegenstrijdigheden aanwezig zijn tussen betrokkenes verklaringen afgelegd in Duitsland en in België en tussen haar opeenvolgende verklaringen afgelegd (Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal) in België.

Betrokkene verklaarde voor de Duitse autoriteiten dat ze éénmaal samen met haar moeder geslagen werd. In België, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal, beweert zij nooit te

zijn geslagen. In Duitsland verklaarde betrokkene dat zij in 1993, na de opname van haar moeder in het psychiatrisch centrum, naar Kishinev vertrok waar zij anderhalf jaar bleef. In april 1995 zouden ze (Transdnjestriscche autoriteiten) bij haar oom zijn langsgekomen. Ze kon toen nog niet weg uit Moldavië omdat ze geen documenten had. Uiteindelijk zouden vrienden van haar vader, waarbij ze logeerde, voor een internationaal paspoort hebben gezorgd. In juni 1995 zou zij naar Duitsland zijn gegaan, waar zij asiel aanvraagde.

Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat zij in juni 1995 Kishinev verliet en naar Tiraspol ging waar ze tot haar vertrek in september 1995 problemen zou hebben gehad, terwijl zij volgens haar verklaringen voor het BAAF (Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge) in die periode in Duitsland verbleef, daar verklaarde ze immers dat ze in juni 1995 naar Duitsland ging. Op het Commissariaat-generaal verklaarde ze dat ze tussen de opname (zomer 1993) van haar moeder in de psychiatrie en haar vertrek in september 1994 naar Kishinev allerlei problemen in Tiraspol had gekend. Ze zou in die periode regelmatig zijn lastiggevallen door de Transdnjestriscche autoriteiten en tijdens de zomer van 1994 zou zij samen met haar moeder gearresteerd zijn, waarop haar moeder met een hersenschudding naar het ziekenhuis zou zijn gebracht. Terwijl uit haar verklaring voor het BAAF blijkt dat ze eind 1993, na de opname van haar moeder in het hospitaal, naar Kishinev trok waar ze anderhalf jaar (tot juni 1995) zou zijn gebleven. Bovendien verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat ze tijdens haar eerste verblijf in Kishinev (augustus 1993) problemen had met de Moldaafse autoriteiten omdat deze haar geen propiska in Moldavië wilde geven. Dit haalde ze niet aan in Duitsland. In Duitsland beweerde ze dat in april 1995 de Transdnjestriscche autoriteiten haar in Kishinev hadden gevonden, hetgeen ze bovendien ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard. Op het Commissariaat-generaal ontkende ze echter deze problemen.

Verder zijn er tegenstrijdigheden tussen betrokkenes verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat ze in zodanige mate werd bedreigd dat ze medische hulp nodig had, hetgeen ze niet aanhaalde op het Commissariaat-generaal. Over haar moeder die zou zijn verdwenen en later werd teruggevonden in een psychiatrisch centrum zei betrokkene niets op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Over haar problemen na haar asielaanvraag in Duitsland verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze een convocatie had

ontvangen van de rechter omdat ze wisten dat ze in Duitsland had gezeten en ze haar verdachten contact met haar vader te hebben gehad. Haar moeder zou zijn ondergedoken bij een vriendin van haar. Op het Commissariaat-generaal verklaarde ze daarentegen gearresteerd te zijn geweest, een nacht te zijn vastgehouden en een verklaring te hebben ondertekend dat zij de stad niet ging verlaten. Over dit alles vinden we niets terug in het rapport van de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij zelfs ontkende ooit aangehouden te zijn. Over het feit dat haar moeder moest onderduiken zegt zij niets op het Commissariaat-generaal. Toen betrokkene op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom haar moeder niet was gevlucht en waar zij nu was, zei zij enkel dat haar moeder in Tiraspol was en dat zij Transdnjestrïë niet kon verlaten omdat zij dan haar pensioen verloor. Ook over de convocatie van de rechtbank sprak zij niet op het Commissariaat-generaal.

Gezien de vele tegenstrijdigheden kan er geen geloof aan haar relaas worden gehecht, bijgevolg is het niet mogelijk om vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie vast te stellen.

Wat de documenten van betrokkene betreft (intern paspoort van haar en haar moeder, medisch attest van haar moeder en schoolattesten), zij zijn niet van die aard om bovenstaande beslissing te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 juli 1996.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige

middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel aanvoert :

"Eerste middel : schending van de Wet van 29 juli 1991 houdende uitdrukkelijke motiveringsverplichting van de bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing in acht genomen het belang van verzoekster, ontoereikend gemotiveerd is en zich nl. beperkt tot zoal niet formalistische dan toch minstens formele motieven, zonder zich verder nog met de grond in te laten.

De bestreden beslissing is onmiskenbaar te begrijpen als een bestuurshandeling, en die daardoor gekenmerkt wordt dat zij in hoofde van de bestuurde, in casu verzoekster, rechtsgevolgen doet ontstaan : gevolg aan de bestreden beslissing vervallen voor verzoekster van tal van rechten, waaronder inzonderheid, het recht zich op het Belgisch grondgebied op te houden.

Kwestige wet en inzonderheid de artn. 2 en 3 daarvan, als nader toegelicht in de desluidende ministeriële omzendbrief dd. 05.02.1992 : draagt de overheid nl. niet enkel op, voortaan haar bestuurshandelingen te motiveren - formeel aspect :

'De feitelijke en juridische overwegingen die tot de beslissingen hebben geleid, moeten worden vermeld in de akte zelf, een louter vormelijke motivering is niet voldoende (...).'

doch dit ook in verhouding wat de rechtsonderhorige heeft bij te motiveren bestuursbeslissing - materieel aspect :

'Een louter vormelijke motivering is niet voldoende (...) De bestuurshandeling moet gemotiveerd worden in evenredigheid met de belangrijkheid (...) voor de bestuurde en het onderwerp van de beslissing.'

Bijaldien een overheid zich stellig niet van haar motiveringsverplichting kan kwijten in een aangelegenheid als deze door zich ertoe te beperken, aan verzoekster een gebrek aan ijver te verwijten wat dan het zgn. bewijs opleveren moet dat diens asielaanvraag bedrieglijk(e) zou zijn.

Dat als in het feitelijke gedeelte uiteengezet, verzoekster bijzonder traumatische ervaringen te verwerken heeft gehad, en anderzijds het taalprobleem ontegensprekelijk aanwezig was.

Dat zodanig deze remming zich te uiten gekoppeld aan de gebrekkige verstaanbaarheid, ertoe geleid hebben, bij verzoekster beweerdelijke vaagheden vast te stellen, waardoor zij nochtans aan de motiveringsplicht tekortgeschoten is omdat onvoldoende rekening gehouden is met de uitzonderlijk ernstige consequenties die de weigering voor verzoekster heeft.";

2.2. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel in essentie de schending aanvoert van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, betreffende de verplichting tot uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen doordat de bestreden beslissing louter formeel zou gemotiveerd zijn en verzoeksters verklaringen beweerdelijke vaagheden zouden bevatten, die vooral te wijten zouden zijn aan remmingen bij verzoekster en aan de gebrekkige verstaanbaarheid;

2.3. Overwegende dat, na een uiteenzetting van de feiten, zoals verzoekster deze gaf tijdens haar verhoor voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een aantal tegenstrijdigheden opduiken, die de Commissaris-generaal heeft kunnen vaststellen met betrekking tot, enerzijds, verzoeksters verklaringen afgelegd in Duitsland en in België en, anderzijds, tussen de verklaringen afgelegd voor de Minister van Binnenlandse Zaken en voor de Commissaris-generaal; dat deze tegenstrijdigheden concreet worden weergegeven in de beslissing van de Commissaris-generaal; dat met betrekking tot de verklaringen afgelegd in Duitsland en in België de Commissaris-generaal de volgende tegenstrijdigheden vaststelt in verzoeksters verklaringen :

- betrokkene verklaarde voor de Duitse autoriteiten dat ze éénmaal samen met haar moeder geslagen werd. In België, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal, beweert zij nooit te zijn geslagen,

- in Duitsland verklaarde betrokkene dat zij in 1993, na de opname van haar moeder in het psychiatrisch centrum, naar Kichinev vertrok waar zij anderhalf jaar bleef. In april 1995 zouden de Transdnjestriscche autoriteiten bij haar oom zijn langsgekomen. Ze kon toen nog niet weg uit Moldavië omdat ze geen documenten had. Uiteindelijk zouden vrienden van haar vader, waarbij zij logeerde, voor een internationaal paspoort hebben gezorgd. In juni 1995 zou zij naar Duitsland zijn gegaan, waar zij asiel aanvraag. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat zij in juni 1995 Kishinev verliet en naar Tiraspol ging waar ze tot haar vertrek in september 1995 problemen zou hebben gehad, terwijl (...). Zij had in Tiraspol allerlei problemen gekend (...),
- in Duitsland en voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde ze dat in april 1995 de Transdnjestriscche autoriteiten haar in Kishinev hadden gevonden, hetgeen zij echter ontkende op het Commissariaat-generaal;

Overwegende dat, met betrekking tot de verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor de diensten van het Commissariaat-generaal, de Commissaris-generaal het volgende vaststelt :

- bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster dat zij bij haar terugkeer van Duitsland een convocatie had ontvangen van de rechter, omdat ze wisten dat ze in Duitsland had gezeten en ze haar verdachten contact met haar vader te hebben gehad. Haar moeder zou zijn ondergedoken. Zij ontkende ooit te zijn aangehouden. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster daarentegen gearresteerd te zijn geweest, een nacht te zijn vastgehouden en een verklaring te hebben ondertekend dat zij de stad niet ging verlaten. Verzoekster sprak niet over de convocatie

van de rechtbank, noch over het feit dat haar moeder zou zijn ondergedoken;

Overwegende dat daarenboven verzoekster niet poogt in onderhavig verzoekschrift bijkomende uitleg over deze tegenstrijdige verklaringen te verschaffen, noch deze te weerleggen; dat verzoekster enkel aanvoert dat er ontegensprekelijk een taalprobleem zou zijn geweest tijdens haar verhoren; dat zij echter steeds werd verhoord met de bijstand van een tolk Russisch/Nederlands en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster enig bezwaar heeft gemaakt betreffende het tolken van de door haar afgelegde verklaringen;

Overwegende dat de bestreden beslissing zowel de juridische als de feitelijke motieven bevat waarop ze steunt en dat deze motieven pertinent zijn en de bestreden beslissing op afdoende wijze schragen; dat derhalve de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het eerste gezicht, geenszins de verplichting tot motiveren zoals omschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft geschonden; dat het eerste middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel aanvoert :

"Tweede middel afgeleid uit de schending van de Conventie van Genève.

Doordat anderzijds in strijd met de Conventie van Genève, van verzoekster de probatio diabolica geëist wordt, dan wanneer kwestige conventie zodanig geconcipieerd is, wat ten andere vanuit haar ratio legis te verklaren valt, dat de politieke vluchteling niets hoeft te bewijzen, en het integendeel de erkennende overheid behoort te bewijzen dat verzoekster geen politiek vluchteling is.

Verzoekster hoefde dienvolgens geen sluitend bewijs te leveren, en kon volstaan, vervolging wegens haar, haar(?) wat criteria zijn die onder de

bescherming van de Conventie vallen, aannemelijk te maken.";

3.1. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel, afgeleid uit de schending van de Conventie van Genève, stelt dat de bewijslast niet bij haar ligt, maar bij de erkennende overheid;

3.2. Overwegende dat verzoekster ten onrechte stelt dat de bewijslast bij de Overheid zou liggen; dat in principe de bewijslast om aan te tonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is bij de kandidaat-vluchteling ligt; dat de asielaanvraag moet gesteund zijn op een coherent en geloofwaardig verhaal, waaruit blijkt dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in het land van herkomst; dat de betrokken Overheid de asielaanvraag niet afgewezen heeft omdat verzoekster geen sluitend bewijs zou hebben geleverd, maar omdat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de verschillende verklaringen van verzoekster, zodat er getwijfeld kon worden aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat verzoekster in een derde middel betoogt :

"Derde middel, de schending van de redelijke termijn, wat dus een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inhoudt.

Dat verzoekster inderdaad haar aanvraag tot asiel op 08.07.1996 heeft ingediend. Dat zij pas op 11.02.1999, hetzij ruim twee en een half jaar later een negatieve beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft mogen ontvangen.

Dat verzoekster zich in die periode heeft geïntegreerd in de Belgische maatschappij. Zo spreekt zij reeds een mondje Nederlands, volgt cursussen en is zij het Belgische levensritme gewoon geraakt. Een terugkeer naar Moldavië zal derhalve uitermate moeilijk verlopen zelfs los van het risico en gevaar op vervolging, pesterijen en repressie.

Dat verzoekster bovendien een gezin heeft gesticht met Dhr. Y. H. die zich eveneens perfect in de Belgische samenleving heeft geïntegreerd. Zo is onder

meer zijn Nederlands uitstekend te noemen, volgt hij cursussen allerhande en heeft zelfs een tijdje in België kunnen werken. Uit dit gezin werd bovendien M. geboren die met België en niet met Moldavië vertrouwd is.

Derhalve heeft het uitblijven van een beslissing binnen een redelijke termijn de terugkeer van verzoekster naar Moldavië redelijkerwijs onmogelijk gemaakt.";

4.1. Overwegende dat verzoekster in een derde middel een schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de redelijke termijn, doordat verzoekster haar asielaanvraag indiende op 8 juli 1996 en pas op 11 februari 1998 er een negatieve beslissing door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd genomen en dat het uitblijven van een beslissing binnen een redelijke termijn de terugkeer van verzoekster naar het land van herkomst onmogelijk zou hebben gemaakt;

4.2. Overwegende dat verzoekster bezwaarlijk kan aanvoeren dat de asielprocedure te lang heeft geduurd; dat minder dan twee jaar na de asielaanvraag een bevestigende beslissing door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd genomen, wat valt binnen de notie van de redelijke termijn, rekening houdend met het groot aantal te behandelen aanvragen; dat verzoekster trouwens niet kan beweren door de duur van de asielprocedure te zijn benadeeld, nu zij al die tijd in België tijd had om ter staving van haar asielaanvraag overtuigingsstukken aan te brengen; dat zowel het feit dat verzoekster zich tijdens haar precair verblijf zou hebben geïntegreerd in de Belgische maatschappij, als het feit dat verzoekster in tussentijd samenleeft met Y. H., die zelf nog in een asielprocedure zit, en dat zij samen een dochter hebben gekregen, bezwaarlijk in aanmerking kan worden genomen, zeker gelet op het gegeven dat verzoekster zich rekenschap diende te geven van haar precaire toestand als

kandidaat-vluchteling; dat het derde middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat verzoekster in een vierde middel betoogt :

"Vierde middel, het langdurig verblijf van verzoekster in België en de circulaire van 15 december 1998.";

5.1. Overwegende dat verzoekster in een vierde middel zonder meer haar langdurig verblijf in België en de circulaire van 15 december 1998 aanvoert;

5.2. Overwegende dat onder "middel" moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt miskend; dat verzoekster geenszins in haar vierde middel uiteen zet welke rechtsregel op welke wijze door de bestreden beslissing wordt geschonden; dat het vierde middel niet ernstig is;

6. Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden opgelegd door artikel 17, §2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op drie februari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.